

Hindenburg a teljes győzelemről.

Berlinből jelentik: Hindenburg tábornagy Vilmos császárnak telefonjelentést küldött, amelyben ezt is mondotta:

— Az egész vonalon győztünk.

A császár e héten a keleti harctérre utazik.

Berlinből jelentik: A német nagyvezérkar közli: A keleti és nyugat-poroszországi határon a helyzet változatlan. Lengyelországban tovább követjük a hátráló ellenséget.

A legfőbb hadvezetőség.

(Közli a magyar miniszterelnöki sajtóosztály.)

VARSÓ ELLEN.

Milanó, december 18. A Secolo-nak táviratozzák Pétervárról: A lovici fronton a németek teljes erővel támadnak, hogy utat nyissanak Varsó felé. Lovic és Novoradomsk között elkezdett ütközet folyik. Itt a németek különösen nagy seregeket vontak össze, hogy Novogeorgievsk ellen vonulhassanak és aztán délnyugat felől támadhassák meg Varsót. Ezek a hadmozdulatok azonban nem lesznek könnyűek, mert erős orosz sereg áll velük szemben.

OROSZ ÉS ANGOL „MAGYARÁZAT”.

December 12-ikén pétervári hivatalos jelentés a következőket írta:

— A németek tegnap Mlava felől éjjel és nappal támadtak, de visszautítottuk őket, úgy, hogy az ellenség nagy rendtelenségben visszavonult. Lovictól északra az ellenség szerdán éjjel és csütörtökön elkezdett harcolni, de mi visszautítottuk nagy veszteséget okozva neki. Az oroszok összevonták hét támadást vertek vissza, a hét támadás közül nem egyszer egész közel engedték magunkhoz a németeket, azután gyilkos tüzzel visszakergettük. Krakótól délre az orosz offenzívát folytattuk tegnap.

Tehát csupa győzelem, amelynek vége az a világra szóló vereség lett, amelyet tegnap jelentett be Höfer és a német vezérkar. De érdekes tünet, hogy míg az orosz hivatalos jelentés december 12-én folytonos győzelemről regél, addig a Daily Mail Oroszországba küldött haditudósítója, H. Hamilton Fyfe arról ír, hogy Németország ellen lehetetlen a német határon győzni, a németeket be kell csalni Lengyelországba és ott végezni velük. „Uj orosz haditerv” a főcíme a Daily Mail cikkének, amelyet az angol hírlapíró bizonyára az orosz kormány sugalmazására írt, hogy így készítse elő az angol közönséget a teljes orosz visszavonulásra. Mr. Fyfe cikkéből a következőket közöljük:

— Néhány nap múlva az orosz vezérkarnak módjában lesz, hogy az orosz haderőknek Lengyelországban új felállításáról és csoportosításáról számoljon be. (Különös, hogy egy angol újságíró tudja, hogy mi lesz módjában két nap múlva az orosz vezérkarnak.) Az új csapatmozdulatok fő jellemvonása az lesz, hogy a németeket elvonja vasúthálózatuktól egy olyan országba, ahol már maga az is nagy haderőt köt le, hogy a közlekedési utakra vigyázzanak. Igaz, hogy sokan azt gondolják, hogy szomorú dolog a németeket beengedni Lengyelországba. Mennyivel helyesebb volna német területen támadni és új pánikot okozni a németek között. Ez rövidlátó gondolkodás, amely nem számol a végső győzelemmel és az orosz vezérkar egyetlen gondolatával, hogy megsemmisítse az ellenséget. Nagyobb pánik lesz Németországban, ha a német hadseregnek el kell távoznia országa határától, ahol minden kedvez neki. A német hadseregnek megdöbbentő mozgékonyágát nemcsak az okozza, hogy nagyszerű a vasúti hálózatuk, hanem az is, hogy autobuszoknak

és automobiloknak egész serege áll rendelkezésükre. Minél inkább Lengyelország belsejébe vonják őket, annál inkább elszakítják bosszorkányos közlekedési rendszerüktől, amely szinte már a csodával határos.

Tehát a Daily Mail már december 12-én tudta a nagy visszavonulást, amikor még Pétervár győzelmi jelentéseket adott ki. Már előkészítették a kifogást. És ha szembeállítjuk a Daily Mail cikkét a Times minap közölt cikkével, amely Oroszországtól azt követeli, hogy Németországba vonuljon be, mert az ellenséget csak saját területe szívében lehet megverni, akkor látjuk csak azt a fejetlenséget, amely az oroszok vesztesége miatt ugy Oroszországban, mint Angliában uralkodik.

OROSZORSZÁGBAN KOMORNAK LÁTJÁK A HARCTÉRI HELYZETET.

Bécs, december 18. Egy lap, amely a pánszláv politikai szenvedélyes képviselői közé tartozik és amely Ausztria-Magyarországról mindig csak úgy beszélt, mintha valami szennyes ruha kendőbe volna köthető és könnyű szerrel elvihető, most az oroszok lengyelországi és galíciai harctéri helyzetéről nagyon kedvezőtlen ítéletet hoz nyilvánosságra. Ezzel egyidejűleg a pétervári katonai szaklap nagy tisztelettel nyilatkozott a mi hadseregünkről. Ezek az önbeismerés hajnali derengései, amelyeket azért nem szabad észrevétlenül hagynunk, mivel a monarchia gyöngeségéről való balhit egyik sarktétele volt az egész pánszláv politikának.

A SVÉD LAPOK KRITIKÁJA.

Stockholm, december 18. A svéd lapok már néhány nappal ezelőtt kifejtették azt, hogy az orosz hadsereg tökéletes katasztrófa előtt áll. Kifejtették azt is, hogy a döntő győzelem kierősokolásához elsősorban az szükséges, hogy a németek Lodztól 25 kilométernyire fekvő Koljuzki rendkívül fontos vasúti gőcpontot, valamint a Lovictól 20 kilométerre délkeletre fekvő Skiernevicét, amelytől szintén több fontos vasúti vonal ágazik el, birtokukba vegyék. Az utolsó jelentések szerint ez már meg is történt és ez által sikerült a németeknek az orosz seregek összeköttetését megszakítani. Az egymástól elvágott orosz seregek erősítéseket ezután csak a Varsótól délkeletre fekvő ivangorod—radomi vasútvonalon kaphattak, de ez óriási kerülő út. A Varsótól délre fekvő Groizy városán át Novoradomsk és a Kielce felé vezető utak is számba jöhettek volna. Ezek azonban a téli évszakban járhatatlanok. Ilyen körülmények között a német nagy siker első része az volt, hogy az orosz seregek összeköttetését úgy megszakította, hogy azok többé érintkezést nem találhattak. A svéd katonai körökben biztosra vették a németek fölényes győzelmét már azért is, mert ismerték az orosz kolosszus tunyaságát és a hadsereg vezetőinek meg gondolatlanságát. A Dagblad az orosz vezetőtiszték felületességének jellemzésére közli a pétervári Rjecs című lap cikkét, amelyet egy előkelő vezérkari tiszt írt és amelyben a cikkíró kifejti, hogy „az oroszoknak nem kell tovább a német előnyömléstől félni. A németek — mondja folytatólag — Észak-Poroszországon Lodz vidékére nem kaphatnak új megerősítéseket és így vagy visszavonulnak, vagy pedig várnak az offenzíva folytatásával mindaddig, amíg a nyugati harctérről kellő segítőerőket nem kapnak. Az utóbbi eset lehetetlen, mert tudják a németek, hogy a franciák abban a pillanatban azonnal általános offenzívába mennének át. Az osztrák-magyar sereg Krakó előtt küzd az orosz seregekkel. Tehát a németek innen sem várhatnak támogatást.”

Ha így vélekednek az orosz katonai körök — írják a svéd lapok — akkor a németek nagy győzelmét természetesnek kellett

tartani. Láttuk ugyanis a nagy mérkőzésben, hogy a németek igenis nagy megerősítéseket kaptak és érvényesítették azt a napoleoni elvet, hogy egy helyre kell központosítani minden erőt. A meg gondolatlan oroszokat ez a haremód, úgy látszik, váratlanul érte és a németek fényes győzelme nem maradhatott el.

Megoldódik a szerb rejtély.

Bukarest, december 18. Diplomáciai körökben a szerbek által elért eredményt főleg három körülmény találkozásával magyarázzák. Az első ok a szerbek halálraszántsága. A szerbek tudták Pasics szavainak jelentőségét: „Élet és halál közt nincs választás”. Putnik vezérkari főnöknek az ellenség által is elismert tehetsége — a második ok. Ő felismerte annak jelentőségét, hogy Bulgáriával tárgyalások folytak Macedónia átengedése kérdésében és a bolgárok nagy meglepetésére a tárgyalások folyását arra használta ki, hogy a bolgár határról és Macedóniából a szerb divíziókat elvonta és valamennyit a frontra vetette. A harmadik ok: a terep nehézségei, párosulva a rettenetes időjárással. Mindenki elismeri, hogy a Szerbiában operáló osztrák-magyar csapatok mily nagyszerű teljesítményt mutattak fel aránylag rövid idő alatt, de kifáradva a heves harcokban, emberfeletti munkát tényleg nem végezhettek. Az emberi erő nem pótolhatta a nehéz ágyukat, amelyeknek szállítása lehetetlen volt, vagy rendkívüli akadályokba ütközött.

Hadifogságban egy egész szerb ezred.

Szabadka, december 18. Egy bajai földbirtokos tegnapelőtt a Dunántulról jött hazafelé. Dombóváron hosszú várakozása volt a Baja felé induló vonatra. Alig foglalt helyet az étteremben, egy rengeteg hosszú különvonat futott be a pályaudvarra és a vonatról szerb katonák ugráltak le. A legénység levest és gulyást kapott, míg a tisztikar és az önkéntesek az étterembe mentek enni. Negyven elegánsan öltözött szerb katonatiszt és ötven intelligens egy éves önkéntes vonult be az étterembe egy szerb ezredes vezetése és — természetesen — magyar népfőlkélok őrizete mellett. A bajai uri ember közvetlen szomszédságában az asztalhoz telepedett egy szerb főhadnagy, aki elmondotta, hogy az a fogolytranszport, amely most érkezett, az egész 15-ik szerb gyalogezred, amely alig egy-két lövés után fogságba esett, úgy, hogy az osztrák-magyar hadsereg körülvette és lefegyverezte őket. Az egész ezred tisztostól, legénységgel együtt fogságba esett. A bajai uriember kérdéseire elmondotta a főhadnagy, hogy ő a polgári életben mérnök. Ez lett volna az első ütközete. Arra a kérdésre, hogy mennyi lehet a szerbek által ejtett hadifogoly, az volt a válasza a főhadnagynak, hogy nem tudja, de reméli, hogy a szerb hadsereg is sok foglyot ejt. Csak reméli, de tudomása nincs semmiről.

— Mit gondol főhadnagy ur — kérdezte a földbirtokos — meddig bírják Önök még a harcot? Hiszen a szerb hadsereg teljesen le van verve. Nem gondolja, hogy a leghelyesebb volna a reménytelen küzdelmet abbahagyni?

— Nem. Mert addig, amíg csak egy szerb él, szabad és fegyvert tud fogni, addig küzdeni fog hazájáért, mert most már minálunk a létről vagy pedig a megsemmisülésről van szó.

Közbe belépett az étterembe egy magyar honvédfőhadnagy és jelentette a fogoly szerb ezredesnek, hogy indul a vonat. A foglyok beszállottak és a vonat indult velük tovább.